

На основу члана 41. став 10. Пословника Владе („Службени гласник РС”, бр. 61/06 – пречишћен текст, 69/08, 88/09, 33/10, 69/10, 20/11, 37/11, 30/13 и 76/14), Министарство одбране објављује

ИЗВЕШТАЈ О СПРОВЕДЕНОЈ ЈАВНОЈ РАСПРАВИ О НАЦРТУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ВОЈСЦИ СРБИЈЕ

Одбор за правни систем и државне органе Владе Републике Србије на седници одржаној 2. новембра 2017. године одредио је спровођење јавне расправе и усвојио Програм јавне расправе о Нацрту закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије, у складу са којим је Министарство одбране спровело јавну расправу.

Јавна расправа о Нацрту закона спроведена је у периоду од 3. до 23. новембра 2017. године, а у оквиру јавне расправе одржани су округли столови у Новом Саду (8. новембра), Нишу (10. новембра) и Београду (14. новембра).

Текст Нацрта закона био је постављен на интернет страници Министарства одбране и на порталу е – управе.

Предлози, сугестије и примедбе на текст Нацрта закона достављени су путем поште и електронским путем, а односили су се углавном на пријем у професионалну војну службу, овлашћења Војне полиције, стања у служби професионалних војних лица, плате, накнаде и друга новчана примања професионалних припадника Војске Србије, услове за престанак професионалне војне службе и престанак службе за време ратног стања, пријем на службу и престанак службе цивилних лица на служби у Војсци Србије, усклађивање са Законом о заштити података о личности и дисциплинску одговорност професионалних припадника Војске Србије.

У Правној управи Секретаријата Министарства одбране размотрене су све писане примедбе и предлози који су Министарству одбране достављени на Нацрт закона о изменама и допунама Закона о Војсци Србије у току јавне расправе, као и усмене примедбе и сугестије изнете на округлим столовима.

Примедбе које су прихваћене унете су у текст Нацрта закона.

ПРИМЕДБЕ НА НАЦРТ ЗАКОНА КОЈЕ НИСУ ПРИХВАЋЕНЕ:

Нису прихваћене примедбе и предлози које се односе на термилошко усклађивање и прецизирање појмова у појединим одредбама, као ни примедбе којима се указује да се поједине надлежности у командовању и руковођењу Војском Србије понављају кроз одредбе важећег закона или Закона о одбрани, а којима се при том не постижу ефекти у примени Закона.

Није прихваћена примедба да треба кориговати допуну предложену у члану 18. став 1. тачка 8а), односно да начелник Генералштаба ВС треба да учествује у доношењу плана истраживања и развоја средстава наоружања и војне опреме. Послови истраживања и развоја средстава наоружања и војне опреме нису у надлежности Војске Србије. Реч је о пословима из непосредне надлежности Управе за одбрамбене технологије у саставу Сектора за материјалне ресурсе Министарства одбране.

Није прихваћена примедба у вези измена у члану 42. Закона и предлог да се не мења важеће законско решење у погледу старосне границе до које се може обновити уговор о раду са професионалним војником, подофициром или официром на одређено време. Надлежне организационе јединице Министарства одбране и Војске Србије, као и већина учесника у јавној расправи подржали су предложену измену са образложењем да доприноси побољшању положаја ових категорија професионалних војних лица.

Није прихваћена примедба на предложене измене у члану 53. став 1. Закона, јер поједина лица из члана 1. Уредбе о одређивању послова безбедносне заштите одређених лица и објеката нису из састава Министарства одбране и Војске Србије, због чега је неопходно да се након извршене безбедносне процене надлежних органа и препоруке Бироа за координацију рада служби безбедности, за ангажовање Војне полиције на пословима безбедносне заштите тих лица створи законски основ за доношење одлуке којом ће се регулисати послови безбедносне заштите које ће Војна полиција и организационе јединице МО предузимати из своје надлежности. Како се на пословима безбедносне заштите ангажују и организационе јединице МО са којима Војна полиција координира и сарађује при извршењу наведених послова, неопходно је да одлука о ангажовању на пословима безбедносне заштите одређених лица и објеката, након извршене процене и добијене препоруке Бироа, буде у надлежности министра одбране. У важећем Закону о Војсци Србије прописано је да послове противтерористичке заштите у МО и ВС врши Војна полиција, која се на основу захтева надлежног органа може ангажовати у пружању помоћи органима унутрашњих послова (полиције) у миру и ванредном стању, при чему ће извршавати и послове противтерористичке заштите ван МО и ВС, а одлука о наведеном ангажовању је у надлежности министра одбране. Саставни део противтерористичке заштите је и извршење противтерористичких прегледа, које Војна полиција у склопу реализације безбедносне заштите лица и објеката из своје надлежности врши свакодневно и ван МО и ВС, због чега је потребно прописати законски основ за извршење ових послова, који би се ближе уредили подзаконским актима из надлежности министра одбране.

Примедба на предложено решење у члану 53. став 9. Закона није прихваћен. Наиме, Војна полиција може применити службена овлашћења и према цивилима који су затечени у извршењу кривичног дела, о чему у складу са Законом о кривичном поступку извештава надлежног тужиоца и даље поступа по његовом налогу. Из тог разлога, оправдано је брисан став којим је прописана обавеза Војне полиције да извести најближи орган Полиције и да му са потребном документацијом преда затечена или задржана лица на даљи поступак.

Примедба на члан 53а Закона којом се указује да законитост примене полицијских овлашћења не треба да контролише само Унутрашња контрола Војне полиције као организациона јединица у саставу Управе војне полиције Генералштаба Војске Србије није прихваћена, јер нема сметњи да се законитост примене наведених овлашћења контролише и кроз друге законом предвиђене поступке (дисциплински, прекршајни, кривични, за накнаду штете).

Примедба на предложене измене у члану 53б Закона да се појам „војнополицијски инспектор” замени појмом „овлашћено службено лице”, које треба да буде непосредно одговорно начелнику Управе Војне полиције уместо министру одбране, није прихваћена. Унутрашња контрола Војне полиције, којом руководи војнополицијски инспектор, у погледу примене полицијских мера, радњи и полицијских овлашћења контролише све припаднике Војне полиције, као и начелника Управе Војне полиције, коме због тога војнополицијски инспектор не треба да буде непосредно одговоран, нити да му подноси годишње извештаје о раду. У Унутрашњој контроли Војне полиције раде претежно овлашћена службена лица, па из практичних разлога старешину ове организационе јединице треба означити посебним називом, а не на исти начин као остала овлашћена лица у њеном саставу.

Примедба да не треба мењати важеће решење у члану 58. став 1. Закона није прихваћена. Пракса у примени ове одредбе показала је да није целисходно да се за постављење лица на формацијско места вишег чина израђују листе кандидата, јер такве листе често није могуће формирати или њихово формирање губи смисао због специфичности службе и прописаних ограничења за постављење на одређено формацијско место.

Није прихваћена примедба на допуну предложену у члану 69. став 7. којим је уређено постављење официра, односно подофицира или њихово заступање на формацијским/радним местима која се не могу попунити војним, односно државним службеником. Предложеном допуном изједначава се положај професионалних војних лица и војних, односно државних службеника у погледу права да заступају или буду постављени на одређено формацијско/ратно место, при чему треба имати у виду да се ова могућност примењује изузетно, као и да је ограничена сагласношћу официра, односно подофицира.

Нису прихваћене примедбе на решења предложена у: члану 72. Закона којим се омогућава упућивање официра и подофицира у други државни орган или правно лице; члану 72а Закона који омогућава њихово ангажовање у структурама међународне организације или регионалне иницијативе без претходно закљученог међународног уговора; члану 74. Закона који уређује упућивање на школовање и усавршавање; као и члану 90а Закона који омогућава упућивање на рад у иностранство ради извршавања обавеза преузетих (комерцијалним) уговором закљученим између домаћег и иностраног правног лица, јер је пракса показала да постоји потреба система одбране и професионалних војних лица да се наведена питања уреде законом.

Из истих разлога није прихваћена примедба у вези допуне члана 67. став 1. и новог члана 76а Закона којим се уређује мировање права и обавеза професионалних војних лица на служби и по основу службе у Војсци Србије. Наиме, када неком професионалном војном лицу мирује служба у дужем периоду (нпр. због именована на јавну или другу функцију), на његово формацијско место не може бити постављено друго лице, већ је једино могуће одредити заступника на период до годину дана. Међутим, када су у питању дужности чије обављање захтева одређена стручна знања или висок степен одговорности, таква места се нису могла привремено попунити, због чега су за систем одбране могле наступити (или су наступале) штетне последице. Овај проблем се превазилази прихватањем предлога да се официр, односно подофицир којем права и обавезе по основу службе у Војсци Србије мирују дуже од шест месеци разрешава од дужности.

Примедбе у вези са изменама у чл. 92. и 95. Закона којима се уређују накнаде путних и других трошкова, односно плата и друга примања професионалних војних лица нису прихваћене, јер су предложена решења усаглашена са одредбама закона којим се уређује систем плата у јавном сектору.

Примедба на члан 110. Закона у погледу предлога за продужење професионалне војне службе одређеним категоријама официра до 65 године живота, није прихваћена. Предложено решење има за циљ да стручна знања појединих официра допринесу усавршавању млађих лекара, наставника и научних радника, а тиме и квалитету пружања здравствене заштите, реализације наставе, односно научних и истраживачких пројеката у области одбране. При том се ради о могућности, јер се одредба неће примењивати на све официре наведених служби, већ изузетно само на официре који су због своје стручности и резултата у раду неопходни систему одбране.

Није прихваћена примедба да је формулација члана 119. Закона неусклађена са одредбом члана 110. Закона и разлозима за престанак службе по сили закона, јер предложени услови за престанак службе професионалних војних лица за време ратног стања представљају одступање од општих услова за престанак службе професионалних војних лица, па и услова за престанак службе по сили закона. Прихваћен је предлог да се смрт лица предвиди као услов за престанак службе за време ратног стања.

Примедба у вези новог члана 120а Закона није прихваћена, јер је циљ предложене допуне усаглашавање са законом којим се уређује заштита података о личности и стварање законског основа за вођење евиденције која садржи личне податке лица која су заинтересована за пријем на службу у Војсци Србије, при чему то не подразумева обавезу да се на службу у Министарство одбране и Војску Србије примају само лица са ове евиденцији, као ни да ће се ова лица примати без јавног конкурса.

Примедба на измене предложене у члану 125. Закона нису прихваћене, јер је тенденција измене да се цивилним лицима која конкуришу за пријем на службу у Војсци Србије, уместо првенства под једнаким условима, у поступку и на начин ближе уређен подзаконским прописом омогући додатно вредновање чињенице да су супружници или чланови породице погинулих, умрлих или премештених професионалних војних лица, односно деца палих бораца.

Није прихваћена примедба да је потребно прецизирати измену члана 131. тачка 2) Закона којом се прописује да цивилном лицу на служби у Војсци Србије престаје служба по сили закона када наврши 65 година живота ако има најмање 15 година стажа осигурања уколико се министар одбране и цивилно лице на служби у Војсци Србије другачије не споразумеју. Предложена измена представља усклађивање са одредбом члана 175. тачка 2) Закона о раду, у којој је прописано идентично материјално решење.

ПРЕДЛОЗИ КОЈИ НИСУ ОБУХВАЋЕНИ НАЦРТОМ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ВОЈСЦИ СРБИЈЕ:

Предлог да члан 5. став 5. важећег закона треба усагласити са чланом 56. став 2. Закона о војној, радној и материјалној обавези није прихваћен, јер наведене одредбе нису у супротности. У Закону о Војсци Србије утврђено је да горња старосна граница за ступање у активну војну резерву мора бити нижа од 60 година, а Законом о војној радној и материјалној обавези прецизирано је да горња старосна граница износи 45 година за резервне војнике и резервне подофицире, односно 55 година за резервне официре.

Није прихваћен **предлог** да се члан 14. став 2. Закона усагласи са чл. 39. и 120. тако што ће се прописати да чланство у политичкој странци представља сметњу за пријем у професионалну војну службу, што треба обавезно навести у расписаном јавном конкурс. Имајући у виду да повреда начела политичке неутралности или изражавање и заступање политичких уверења у служби представља дисциплински преступ (члан 149. тачка 26. Закона), за који се изриче прописана дисциплинска казна, наведено питање је на адекватан начин регулисано у Закону.

Предлог да се у члану 39. Закона као услов за пријем у професионалну војну службу пропише да лице нема двојно држављанство није прихваћен, јер је услов за

вршење службе у Војсци Србије у погледу обавезе држављанства уређен у члану 6. став 6. Закона о Војсци Србије.

Није прихваћен **предлог** да се члан 40. став 2. Закона допуни тако што ће се прецизирати да се кадет високошколске установе након завршетка школовања прима у професионалну војну службу у Министарство одбране и Војску Србије, јер би то омогућило пријем и распоређивање кадета у јединице и установе Министарства одбране. Појам службе у Војсци Србије уређен је чланом 6. став 3. Закона и обухвата вршење војних и других дужности професионалних војних лица на радним местима у Министарству одбране.

Предлог да се у члану 48. Закона дода нови став којим ће се прецизирати у којим приликама лица која не врше војну службу могу носити војну униформу са знацима припадности ВС, ознакама чинова и одликовањима није прихваћен, обзиром да је важећим законским решењем ово питање уређено, односно прописано је да лица која не врше војну службу могу носити војну униформу са ознакама чинова само по посебном одобрењу министра одбране.

Није прихваћен **предлог** да се члан 110. Закона допуни новим ставом 6. који би био основ за престанак службе с правом на старосну пензију професионалном војном лицу код којег је наступило трајно ограничење радне способности за војну службу, које је оглашено радно неспособним за војну службу или је рађавано вршећи војну службу, а навршило је 40 година живота и 20 година ефективне службе. Наведени предлог делимично је обухваћен у ставу 1. тачка 2) ове одредбе, као и ставу 5. у којем је, по окончању јавне расправе, старосна граница са 50 година умањена на 45. година живота.

Предлог да се члан 130. став 1. Закона допуни речима „или прихвати да буде распоређено на друго одговарајуће формацијско место у складу са потребама службе”, није прихваћен. Цивилном лицу које прихвати да буде распоређено на друго одговарајуће формацијско место у складу са потребама службе не престаје служба, због чега не испуњава услове за остварење права на једнократну отпремнину, што је иначе предмет уређивања наведене одредбе.

Предлог да се члан 149. Закона допуни тачкама које прописују одговорност за свако поступање ван службе које је неспојиво са дужностима припадника Војске Србије није прихваћен, јер поступање лица ван службе не треба да буде предмет поступка пред Војно дисциплинским судом, већ предмет прекршајног, кривичног или другог законом прописаног поступка. Такође, није прихваћен предлог да се као дисциплински преступи поново пропишу решења која су била садржана у тачкама 21), 22) и 23), а које су брисане Законом о изменама и допунама Закона о Војсци Србије из 2015. године, а санкционисале су додатни рад без одговарајућег одобрења. За брисање ових тачака дато је прихватљиво образложење да су у њима наведени само одређени облици додатног рада из тачке 20), као и да се у пракси није десило да се професионалном војном лицу стави на терет извршење ових преступа.

Београд, 5. децембар 2017. године

ПРАВНА УПРАВА СМО